

Đề Thi Đắm Máu

Chương 30 : Chương 30

chương 29: Kết thúc

Trong phòng tạm giam của thành phố J, Phương Mộc ngủ một giấc thật ngon suốt mấy ngày liền. Không mộng mị!

Dưới yêu cầu của cậu, Thái Vĩ đã sắp xếp cho cậu một phòng giam đơn. Đồ ăn uống hàng ngày đều được mua từ nhà hàng ăn uống ở bên ngoài đưa vào. Phương Mộc cũng được đọc báo mới, mỗi ngày còn có một bao thuốc lá Trung Hoa. Lúc rảnh rỗi, Phương Mộc ngồi trên chiếc giường sắt, qua ô cửa sổ nhỏ trên tường, lặng lẽ nhìn những đám mây trắng lững lờ trôi, mặt trời và mặt trăng thay nhau xuất hiện.

Thỉnh thoảng nhớ đến một vài người, một vài chuyện. Chỉ khác là, tâm trạng Phương Mộc đã yên bình hơn rất nhiều, dường như không còn sự việc nào có thể gợi lên cơn sóng dữ dội trong lòng cậu được nữa.

Thì ra giết người cũng chỉ có thế mà thôi.

Mấy hôm sau, cơ quan công an đã phát hiện một lượng vật chứng lớn trong nhà Tôn Phổ, chứng thực Tôn Phổ chính là hung thủ của những vụ giết người, và sai người đến trường đại học J thông báo tình hình vụ án, nỗi oan của Mạnh Phàm Triết đã được rửa sạch. Đồng thời nhận định, hành vi của Phương Mộc là tự vệ chính đáng, vụ án được xóa bỏ. Lời làm chứng của Thái Vĩ có tác dụng then chốt.

Điều duy nhất khiến Phương Mộc cảm thấy nuối tiếc, chính là không thể tham gia lễ truy điệu của thầy Kiều.

Thái Vĩ đón Phương Mộc ra khỏi trại giam. Đó là một ngày nắng to. Khi Phương Mộc bước ra khỏi phòng tạm giam, vừa vắn mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu. Được tắm nắng dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa, toàn thân hơi tê tê, rất dễ chịu, Phương Mộc cũng uể oải vươn vai giống như bao người khác.

Ở trên xe, Thái Vĩ lặng lẽ giúp Phương Mộc sắp xếp đồ vật cá nhân, gồm cả chiếc bút máy đỏ. Phương Mộc cầm chiếc bút máy trong tay ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng thận trọng ôm chặt vào trong lòng. Thái Vĩ nhìn cậu đột nhiên hỏi: “Cậu cố ý làm như vậy phải không?” Anh chỉ vào chiếc bút máy đó, “Đó chỉ là một chiếc bút bình thường.”

Phương Mộc không trả lời anh, cậu biết khi làm chứng Thái Vĩ không hề nhắc đến chiếc bút máy. Thái Vĩ thấy cậu không trả lời, cũng không hỏi nữa, lặng lẽ khởi động xe ô tô. Khi lái xe đến cổng trường, Thái Vĩ chợt nhớ ra điều gì.

“À, phải rồi” Anh sờ trên người một lúc, “Tôi đã đòi lại vật này cho cậu.”

Anh chìa tay ra, con dao găm nằm gọn trong lòng bàn tay anh, Phương Mộc không nhận lấy ngay, mà lặng lẽ nhìn nó mấy giây, rồi mới gơ tay ra đỡ lấy.

“Tôi đi đây!” Cậu khẽ nói một câu rồi nhảy xuống xe. Đi được mấy bước, Thái Vĩ ở phía sau gọi cậu lại, cất tiếng hỏi: “Cậu có còn nhớ, tôi đã có lần kiến nghị cậu làm cảnh sát không?” Phương Mộc nhìn anh, gật đầu.

Thái Vĩ cúi đầu, như thể đang suy ngẫm điều gì, mấy giây sau, anh dường như hạ quyết tâm, nói: “Tôi rút lại lời nói của mình.” Nói xong, anh khởi động máy, lái xe đi.

Phương Mộc nhìn thấy chiếc xe Jeep dần biến mất ở đằng xa, mỉm cười, quay người bước vào cổng trường. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thu cuối kỳ, các sinh viên đã thi xong đều nôn nóng kéo va-ly hành lý lớn bé, vội vàng ra ga tàu hỏa.

Phương Mộc đi giữa đoàn người tất tả đó, chậm rãi bước về ký túc xá.

Trở về phòng 304, Phương Mộc ngồi trên giường, nhìn thấy trên bàn chất đống tài liệu, đưa tay ra sờ, đầy bụi. Phương Mộc lặng lẽ ngồi thêm một lát, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Những việc cần làm đều đã làm cả rồi, cũng chẳng cần ở lại đây thêm làm gì nữa. Buổi chiều sẽ đi đến phòng quản lý nghiên cứu sinh đăng ký chuyển đến khu ký túc xá khác.

Đồ đạc của Phương Mộc không nhiều, chỉ một loáng đã thu dọn xong. Cậu phúi phúi bụi dính trên tay, cầm chậu rửa mặt và khăn mặt, mở cửa ra.

Ơ?

Ngoài hành lang có rất nhiều người đang đứng, Đỗ Ninh cũng ở đó. Mọi người đều nhìn Phương Mộc chăm chăm.

Phương Mộc bất giác ngẩn người.

Đỗ Ninh bước đến, đứng trước mặt Phương Mộc, lặng lẽ nhìn Phương Mộc mấy giây, lại nhìn vào phòng 304.

“Cậu đang thu dọn đồ à?” Cậu quay sang nhìn Phương Mộc, “Cậu muốn rời khỏi đây à?”

“Ừ.” Phương Mộc không muốn nói nhiều, nghiêng người đi qua Đỗ Ninh.

“Này!” Đỗ Ninh ở phía sau lớn tiếng nói: “Còn việc cậu đã hứa với tớ thì sao?”

Phương Mộc quay lại, “Gì cơ?”

Đỗ Ninh làm mặt lạnh, “Cậu đã hứa với tớ, nếu tìm thấy hung thủ sẽ nói với tớ đầu tiên.”

Phương Mộc thoáng ngẩn người, cười đau khổ, lắc đầu, quay người bước đi.

“Cậu tưởng cứ đi như vậy là xong sao?”

Phương Mộc không kìm nổi, định hỏi: “Thế cậu muốn thế nào?” Nhưng vừa quay người, thấy Đỗ Ninh đang nhìn cậu, bật cười: “Nếu lại xuất hiện một Tôn Phổ, bọn tớ phải làm thế nào?”

Cậu ta vỗ vỗ vai Trâu Đoàn Kết đứng bên cạnh, Trâu Đoàn Kết làm mặt quỷ với Phương Mộc, gọi mấy bạn đứng bên cạnh bước vào phòng 304.

Đỗ Ninh mỉm cười nhìn Phương Mộc, “Cho nên, cậu ở lại đi.”

Cậu từ từ đi về phía Phương Mộc, bên cạnh là các bạn đang bận rộn chuyển hành lý của Phương Mộc vào phòng 313.

Đỗ Ninh đứng trước mặt Phương Mộc, rồi chọt giờ tay đấm một cái lên vai Phương Mộc, “Còn một tin mừng nữa, sáng nay tớ vừa nhận được điện thoại của Lưu Kiện Quân, cậu ấy đang hồi phục rất tốt, sẽ nhanh chóng quay trở lại.”

Hai tháng sau.

Mùa đông năm nay kết thúc rất sớm, Phương Mộc vẫn mặc chiếc áo khoác bông, đi lại trong sân trường Sư phạm, một lát toàn thân đã đầm đìa mồ hôi.

Vừa mới nhận được tin nhắn của Lưu Kiện Quân, cậu vui mừng khoe với Phương Mộc, mình đã đi chằm chằm được rồi. Phương Mộc ngửi mùi phấn hoa thơm ngát trong không khí, cảm thấy tâm trạng cũng tuyệt vời như thời tiết ngày hôm nay vậy.

Lớp băng trong hồ đã tan ra, có thể nhìn thấy lớp sương mù đang khẽ khàng chuyển động phía trên mặt nước. Phương Mộc nhìn sang phía bên kia hồ, ở đó trước đây vốn trồng một rặng liễu, giờ đây đã trở thành cửa hàng dành cho sinh viên, chiếc loa trước cửa đang phát ra bài hát quen thuộc: “Bầu trời cao rộng.”

Phương Mộc ngồi xuống một phiến đá bên hồ, nhớ lại bộ dạng chống gậy của mình hai năm trước, bất giác bật cười.

Cậu rút con dao găm từ trong túi ra, tỉ mỉ ngắm nghía nó, con dao màu xanh đen.

Nó đã từng đi theo hai người chủ của nó, chứng kiến quá nhiều sự việc. Hồi đó, khi nó bắt đầu được hình thành từ trong dây chuyền sản xuất thô sơ, chắc nó không thể nào ngờ được rằng, mình lại có sự từng trải phong phú đến nhường này. Còn lúc này đây, nó lặng lẽ nằm trong tay Phương Mộc, vui vẻ tiếp nhận người chủ ngắm nhìn nó, dường như đã

quên mất khi nó nằm trong tay hai người khác, hung tướng đã bộc lộ hoàn toàn.

Dao, từ đầu đến cuối vẫn là dao. Tại sao lại bắt nó chịu đựng nhiều thứ đến như vậy. Phương Mộc khẽ mỉm cười, biết chịu đựng, chỉ có chúng ta mà thôi.

Phương Mộc đứng dậy, nhắc con dao găm trong tay, đột nhiên vung tay lên.

Con dao găm tạo nên một đường vòng cung sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, “tôm” một tiếng rơi xuống hồ nước. Hồ nước gợn lên những gợn sóng lăn tăn, nhưng rất nhanh, lại bình lặng như lúc đầu.

Tạm biệt, Ngô Hàm!

Hết

Cùng Series:

Cuồng Vọng Phi Nhân Tính
Độc Giả Thú Bẫy
Giáo Hóa Trường
Sông Ngầm (Ám Hà)
Ánh Sáng Thành Phố

LINK Truyện:

Đề Thi Đắm Máu <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/de-thi-dam->

[mau-812448.html](#)

LINK Chương này:

Chương 30

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/de-thi-dam-mau-812448/chuong-30.html>